

JOE ABERCROMBIE

The Blade Itself

**THE FIRST LAW
BOOK ONE**

DŽO ABERKROMBIJS

Āats asmens

**TRILOĢIJA "PIRMAIS LIKUMS"
PIRMĀ GRĀMATA**

**IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS**

UDK 821.111-3

Ab460

Joe Abercrombie

The Blade Itself

Copyright © 2006 by Joe Abercrombie

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2019

First published by Gollancz, London

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Kristīne Zute*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-36-3

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Četriem lasītājiem
Jūs zināt, kas esat

Beigas

Logens skrēja cauri krūmājiem. Basās kājas slidēja un šļūca pa mitro zemi, slapjo sniegu, izmirkušajām priežu skujām; krūtīs sēca elpa, galvā pulsēja asinis. Viņš paklupa un nolikās garšļaukus uz sāna, teju uzšķērda krūtis pats ar savu cirvi, tad elsodams palika guļam zemē un glūnēja uz ēnaino mežu.

Logens bija drošs, ka vēl tikai nupat ar viņu kopā bija bijis Dzinējs, taču tagad no tā nebija ne miņas. Kā ar pārējiem, to nevarēja pateikt. Tad nu gan vadonis, tā nošķirts no saviem puisiem. Viņam vajadzētu mēģināt tikt atpakaļ, bet visapkārt bija šankas. Viņš juta, kā tie kokos kustas, deguns bija pilns ar to smārdu. Izklusējās, ka pa kreisi kaut kur skan klaigas, varbūt cīniņš. Logens lēni piecēlās kājās un centās netrokšņot. Pārlūza kāds zars, un viņš apsviedās riņķī.

Tuvojās šķēps. Nekrietna paskata šķēps, kas nāca virsū, un tā otrā galā rēgojās šanka.

“Velns,” izdvesa Logens un metās sānis, paslidēja, nogāzās ar ģīmi dubļos un veļoties kūlās caur krūmiem, gatavs kuru katru mirkli dabūt šķēpu mugurā. Tad, smagi vilkdams elpu, uzrausās kājās. Viņš atkal redzēja triecamies virsū smailo, spīdīgo galu, palēca malā un aizslidēja aiz liela koka stumbra. Logens paglūnēja aiz tā, un plakangalvis šņākdams viņam dūra. Logens tikai uz mirkli parādījās koka otrā pusē un paliecās sānis, lēca otrpus kokam un atvēzējies trieca cirvi, nebalsī rēkdams pilnā rīklē. Asmens ar krakšķi ietriecās dziļi šankas galvaskausā.

Paskat, paveicās, bet, no otras puses, Logens sprieda, veiksmei būtu vajadzējis viņam nedaudz uzsmaidīt jau pirms laba laika.

Plakangalvis stāvēja un truli blenza. Tad, asinīm pilot pār seju, tas sāka šūpoties no viena sāna uz otru, līdz novēlās kā blūķis, izraudams cirvi no Logena tvēriena, un sāka spārdīties zemē pie viņa kājām. Logens mēģināja satvert cirvja kātu, taču šanka vēl joprojām turēja rokās šķēpu un vicināja to gaisā.

“Ā!” griezīgi ierēcās Logens, kad šķēps iedūrās rokā. Viņš juta uz sejas ēnu. Vēl viens plakangalvis. Nolāpīti milzīgs. Jau lēcienā, izstiepis rokas. Nav laika atdabūt cirvi. Nav laika pabēgt malā. Logens pavēra muti, bet nebija laika neko bilst. Un ko lai šādā brīdī saka?

Viņi kopā nozvēlās uz mitrās zemes, kopā vēlās pa dubļiem, ērkšķiem un nolūzušiem zariem un gārgdami plēsa un daudzija viens otru. Logenam pa galvu trāpīja koka sakne, stipri. Un viņam sāka zvanīt ausīs. Kaut kur bija nazis, taču viņš nevarēja atcerēties, kur. Viņi ripoja un ripoja lejā no kalna, pasaule griezās un griezās, Logens mēģināja izpurināt no galvas dullumu un reizē nožņaugt lielo plakangalvi. Viņi nespēja apstāties.

Ierīkot nometni pie aizas bija šķitusi prātīga doma. Nevienš nevarēja pielavīties no aizmugures. Tagad, kad Logens uz vēdera slīdēja pār klintsmalu, iecere viennozīmīgi bija zaudējusi lielāko daļu pievilcības. Rokas izmisīgi ķērās mitrajā zemē. Tikai dubļi un brūnas priežu skujuas. Pirksti ķēra un grāba tukšumā. Viņš sāka krist. Paspruka kluss smilksts.

Plaukstas kaut ko satvēra. Pašā aizas malā no zemes izspraukušos koka sakni. Viņš elsodams karājās gaisā, taču tvēriens bija stingrs.

“Ha!” Logens iesaucās. “Ha!” Viņš joprojām bija dzīvs. Lai pieliktu punktu Logenam Deviņpirkstim, ar pāri plakangalvju būs par maz. Viņš sāka rāpties augšup, bet tas neizdevās. Kājas vilka kaut kāds smagums. Viņš palūkojās lejup.

Upes aiza bija dziļa. Ļoti dziļa ar stāvām, klinšainām malām. Šur un tur pie kāda izciļņa turējās pa kokam, tie auga tukšā gaisā un pleta lapainos zarus uz visām pusēm. Tālu lejā strauja un nikna šņāca upe, ap

robotiem, melniem akmeņiem putoja balts ūdens. Skaidrs, ka tas viss bija slikti, taču istā bēda bija daudz tuvāk. Lielais šanka joprojām bija iekrampējies un lēni šūpojās turp un atpakaļ, ar netīrajām rokām cieši satvēris Logena kreiso potīti.

“Velns,” nomurmināja Logens. Nu gan bija ķeza. Skaidrs, ka agrāk viņš bija iekūlies arī citās nebūšanās un izdzīvojis, lai par tām uzdziedātu, bet vispār bija grūti iedomāties vēl ļaunāku situāciju. Tas lika pārdomāt dzīvi. Tagad tā šķita sūra un bezjēdzīga. Nevienam citam tās dēļ labāk nav kļuvis. Pilna varmācības un ciešanu, kam pa vidu bija vien vilšanās un grūtības. Tagad rokas sāka pagurt, apakšdelmi svila. Neizskatījās, ka lielais plakangalvis tuvākajā laikā grasītos nokrist. Patiesībā šis pat bija uzvilcies augstāk pa Logena kāju. Tas apstājās un nikni glūnēja.

Ja Logens būtu tas, kurš karājas pie šankas kājas, viņš visdrīzāk būtu nodomājis: “Mana dzīvība atkarīga no šīs kājas — labāk lieki neriskēt.” Cilvēks drīzāk glābtos pats, nevis nogalinātu savu ienaidnieku. Bēda tāda, ka šankas tā nedomā, un Logens to zināja. Tāpēc nebija nekāds dižais pārsteigums, kad plakangalvis atvēra savu lielo muti un iekodās viņa apakšstilbā.

“Āāā!” Logens stenēja un sēca, un ar kailo papēdi spēra no visa spēka; iespārdīja šankam galvā asiņainu robu, bet tas nerimās kost, un, jo stiprāk viņš spēra, jo tālāk slapjā sakne virs galvas izslīdēja no tvēriena. Nu vairs nebija atlicis daudz pie kā turēties, un tas pats mazumiņš, šķiet, varētu nolūzt kuru katru mirkli. Logens centās nedomāt par sāpēm plaukstās, sāpēm rokās, plakangalvja zobiem kājā. Viņš nokritis. Vairs nebija citas izvēles, varēja vien nokrist uz akmeņiem vai iekrist ūdenī, un šis bija lēmums, kas vairāk vai mazāk pieņems pats sevi.

Ja reiz priekšā darāmais, labāk to izdarīt uzreiz, nekā dzīvot bailēs no tā. Tā būtu teicis Logena tēvs. Tad nu viņš stabili atspieda brīvo pēdu pret klinčs sienu, vēl pēdējoreiz dziļi ieelpoja un ar visu atlikušo spēku metās tukšumā. Viņš juta, kā kāju atlaiž žokļi, tad naidnieka roku tvēriens, un uz mirkli Logens bija brīvs.

Tad viņš krita. Ātri. Garām zibēja aizs malas — ap viņu kūleņoja pelēka klinčs, zaļas sūnas un balta sniega laukumi.

Bezpalīdzīgi vicinādams locekļus, pārāk nobijies, lai kliegtu, Logens lēni pagriezās gaisā. Garāmskrienošais vējš šaustīja acis, pluinīja drēbes un izrāva no mutes elpu. Viņš redzēja, kā lielais šanka blakus atsit pret klints sienu. Viņš redzēja, kā tas salūst, atlec ļengans un nozūd skatam, skaidrs, ka beigts. Skats patīkams, bet Logena prieks nebija ilgs.

Viņam pretī traucās ūdens. Tas trāpīja sēnā kā satrakojies bullis, izsita no plaušām gaisu, no galvas — sajēgu un iesūca viņu dziļi aukstajā tumsā...

1. daļa

*"Pats asmens sauc uz ļauniem darbiem."
Homērs*

Izdzīvotāji

Ausīs skanēja ūdens šļaksti. Tās bija pirmās skaņas. Ūdens šļaksti, koku šalkoņa, reti putnu saucieni un vīterošana.

Logens pavēra acis. Caur lapām plūda miglaini spoža gaisma. Tāda bija nāve? Tad kāpēc tik ļoti sāpēja? Pulsēja viss kreisais sāns. Viņš centās kārtīgi ievilkst elpu, aizrijās un izklepoja ūdeni, izsplāva dubļus. Logens novaidējās, apvēlās četrpārus, caur sakostiem zobiem stenēdams izsvempās ārā no upes un novēlās uz muguras ūdensmalas sūnās, gļotās un sapuvušajos sprunguļos.

Viņš mirkli tur gulēja un, elpai sēcot sāpošajā rīklē, skatījās pelēkajās debesīs aiz melnajiem zariem.

“Es joprojām esmu dzīvs,” viņš pie sevis noķerkstēja. Joprojām dzīvs, par spīti apņēmīgākajiem dabas, šanku, cilvēku un zvēru centieniem. Viscaur izmircis gulēdams zemē uz muguras, viņš sāka ķiķināt. Spalpus, gārdzošus smieklus. Ja par Logenu Deviņpirksti būtu jāsaka tikai viens, tad lai saka, ka viņš ir izdzīvotājs.

Pār trūdiem pilno upes krastu pārskrēja auksts vējš, un Logena smieklī lēnām apsika. Būt dzīvam un saglabāt šo dzīvību nebūt nav viens un tas pats. Viņš izkasiņa dubļus no deguna, acīm un ausīm. Tad pavilka uz augšu kreklu, lai uzmetu aci ievainojumiem.

Sāns bija klāts ar kritiena radītajiem zilumiem. Zili violeti plankumi visgarām ribām. Apčamdots viss sāpēja, nenoliedzami, tomēr neliķās, ka būtu kas lauzts. Kāja bija lupatās. Asiņaina un šankas zobu

saplosīta. Sāpēja pamatīgi, taču pēda kustējās pietiekami labi, un tas bija galvenais. Ja viņš grasījās no šejienes izkulties, pēda būs vajadzīga.

Makstī pie jostas joprojām bija nazis, un par to viņš vareni nopriecājās. Logens pēc pieredzes zināja, ka nažu nekad nevar būt par daudz, turklāt šis bija labs, tomēr kopumā izredzes tik un tā bija drūmas. Viņš bija viens pats mežā, kur lodāja papildnam plakangalvju. Viņam nebija ne jausmas, kur atrodas, taču varēja sekot upei. Visas upes plūda uz ziemeļiem — no kalniem uz auksto jūru. Sekot upei pret straumi uz dienvidiem. Sekot upei un uzkāpt augšā Kalnainēs, kur šankas viņu neatradīs. Tā bija viņa vienīgā iespēja.

Šajā gadalaikā tur būs auksti. Nāvīgi auksti. Viņš palūkojās uz savām kailajām pēdām. Tā nu reiz bija paveicies, ka šankas ieradās brīdī, kad viņš, novilcis zābakus, graizīja tulznas. Nebija arī mēteļa — Logens bija sēdējis pie uguns. Šādā paskatā viņš kalnos neizvilks ne dienu. Naktī viņa plaukstas un pēdas paliks melnas, un viņš gabalu pa gabalam atmirs, vēl pirms būs sasniedzis pārejas. Ja vispirms nenomirs badā.

“Sūdu būšana,” viņš nomurmināja. Nāksies iet atpakaļ uz nometni. Nāksies cerēt, ka plakangalvji būs devušies tālāk un kaut ko aiz sevis atstājuši. Kaut ko izdzīvošanai noderīgu. Nāksies cerēt uz daudz ko, bet nebija izvēles. Tās viņam nebija nekad.

Ap to laiku, kad Logens atrada īsto vietu, bija sācis līt. Lietus spļāva lielām lāsēm, kas pielipināja pie galvas matus un neļāva pažūt apģērbam. Viņš pieplaka kādam sūnām apaugušam stumbram un dunošu sirdi pabāza galvu nometnes virzienā, labās rokas pirkstus sāpīgi cieši sažņaudzis ap slideno naža spalvu.

Viņš ieraudzīja nomelnējušo ugunsкура apli, ap to izmīdītos pusapdegušos zarus un pelnus. Viņš redzēja lielo baļķi, uz kura Trejkoks un Dovs bija sēdējuši brīdī, kad uzbruka plakangalvji. Viņš redzēja šur tur izcirtumā mētājamies noplēstus un salauztus priekšmetus. Saskaitīja zemē trīs beigtus šankas, un vienam no krūtīm spraucās ārā bulta. Trīs miroņi, bet ne miņas no kāda dzīvā. Viņam bija paveicies. Kā vienmēr, paveicies tikai tik daudz, lai izdzīvotu. Šā vai tā tie jebkurā mirklī varēja atgriezties. Vajadzēja kustēties mudīgi.

Logens ātri izlavījās no kokiem un drudzaini pārmeklēja zemi. Zābaki joprojām bija vietā, kur atstāti. Viņš tos paķēra un lēkādams uzrāva pārsalušajās kājās, steigā gandrīz paslīdot. Atradās arī zem baļķa pabāztais mētelis — apdilis un sarobots no desmit gadiem kara un klajas debess, saplēsts un salāpīts, tam trūka puspiedurknes. Krūmājā turpat blakus tukša mētājās viņa soma, tās saturs izsvaidīts pa nogāzi. Gluži bez elpas Logens pieliecies svieda visu atpakaļ. Virves gabalu, savu veco māla pīpi, dažas sloksnes kaltētas gaļas, adatu ar auklu, kā arī apdauzītu blašķi, kurā joprojām skalojās nedaudz grādīgā. Tas viss bija labs. Viss noderīgs.

Mitra un līdz pusei klāta dubļiem kādā zarā bija aizķērusies saplēsta sega. Logens to pavilka un plati pasmaidīja. Apakšā bija viņa vecais, apdauzītais katliņš. Tas bija apgāzies uz sāniem, varbūt aizsperts no ugunsкура cīņina laikā. Viņš to satvēra ar abām rokām. Iedauzīts un nomelnējis no gadiem ilgas biežas lietošanas, tas šķita drošs un pazīstams. Viņam šis katls piederēja jau ilgu laiku. Tas bija ceļojis Logenam līdz visos karos pāri Ziemeļiem un atkal atpakaļ. Ceļā zem klajas debess viņi visi kopā bija tajā gatavojuši un kopā arī ēduši. Forlijs, Drūmais, Dzinējs — viņi visi.

Logens vēlreiz pārlūkoja nometni. Trīs beigti šankas, bet neviena no viņa ļaudīm. Varbūt viņi joprojām bija dzīvi. Varbūt, ja viņš riskētu, mēģinātu uzmeklēt...

“Nē,” Logens klusi izdvesa zem deguna. Viņam pietika prāta to nedarīt. Te bija ļoti daudz plakangalvju. Briesmīgi daudz. Viņam nebija ne jausmas, cik ilgi tika gulējis upes krastā. Pat ja pāris puisu tikuši prom, šankas mežā viņus medīs un ķers, līdz nomedīs. Skaidrs, ka tagad no viņiem palikuši tikai ielejās izkaisīti liķi. Logens varēja vienīgi doties kalnos un mēģināt izglābt savu nožēlojamo dzīvību. Jābūt realistam. Jābūt, lai kā tas nesāpētu.

“Tagad būsīm tikai mēs ar tevi,” Logens teica, bāzdams katliņu somā, ko pārmeta pār plecu. Viņš sāka klibot prom, cik nu ātri spēja. Augšup uz upi, uz kalniem.

Tikai viņi abi. Viņš un katliņš.

Vienīgie izdzīvotāji.

Jautājumi

Kāpēc es to daru? Klibodams pa gaiteni, inkvizitors Glokta sev jautāja jau tūkstošo reizi. Sienas bija apmestas un nobalsinātas, tiesa, ne svaigi. Vieta šķīta noplukusi, bija jūtama mitruma smaka. Tā kā gaitenis atradās dziļi pazemē, logu nebija, un katrā kaktā lēni šūpojās lukturu mestās ēnas.

Kāpēc lai kāds gribētu ar to nodarboties? Gloktas gaita uz netīrajām grīdas flīzēm veidoja vienmērīgu ritmu. Vispirms pārliecināts labā papēža klikšķis, tad spieķa piesitiens, tad nebeidzamais kreisās pēdas šļūciens ar pazīstamajām, asajām sāpēm potītē, celī, pēcpusē un mugurā. Klikšķis, piesitiens, sāpes. Tāds bija viņa gaitas ritms.

Netīrā gaiteņa vienmuļību šad un tad pārtrauca smagas, ar porainu dzelzi un kniedēm apkaltas durvis. Vienubrīd Gloktam šķīta, ka aiz vienām no tām atskan slāpēts sāpju kliedziens. *Nez, kurš nabaga muļķis tiek nopratināts tur? Kādā noziegumā viņš vainīgs vai nevainīgs? Kādi noslēpumi tur tiek bakstīti, kādi meli uzšķērsti un kādas nodevības atkailinātas?* Ilgi gan viņš neprātoja. Viņu pārtrauca kāpnes.

Ja Gloktam tiktu dota iespēja spīdzināt jebkuru cilvēku, jebkuru pēc vēlēšanās, viņš noteikti izvēlētos kāpņu izgudrotāju. Kad viņš bija jauns un visu aprbrīnots, pirms viņu piemeklēja nelaime, viņš pakāpienus nekad nebija ievērojis. Viņš bija lēcis tiem pāri pa diviem un bezrūpīgi devies tālāk savās gaitās. Nu vairs ne. *Tās ir visur. Bez tām īsti nevar nonākt citā stāvā. Un lejup kāpt ir daudz ļaunāk nekā augšup, to cilvēki nekad neapņēv. Kāpjot augšā, tu parasti nekrīti tik ilgi.*

Šo kāpņu posmu viņš pazina labi. Sešpadsmit gludā akmenī cirsti pakāpieni, vidū nedaudz nodiluši, nedaudz mitri, kā jau viss te lejā. Nebija margu, nekā, kur pieturēties. *Sešpadsmit ienaidnieki. Izaicinājums, nūdien.* Gloktam bija pagājis ilgs laiks, līdz izdevās izstrādāt vismazāk sāpīgo veidu nokāpšanai pa kāpnēm. Viņš gāja sāniski kā krabis. Vispirms spieķis, tad kreisā kāja, tad labā, un parastā agonija pastiprinājās, jo viss svars uzgūla kreisajai kājai, un to papildināja neatlaidīgi dūrieni kaklā. *Kāpēc, kāpjot pa trepēm, būtu jāsāp manam kaklam? Vai uz kakla balstās mans svars? Vai tiešām?* Tomēr sāpes bija nenoliedzamas.

Glokta apstājās uz ceturrtā pakāpiena no apakšas. Viņš gandrīz bija tos pieveicis. Plauksta uz spieķa roktura trīcēja, kreisā kāja ellīgi smeldza. Viņš ar mēli nobrauca smaganas vietā, kur kādreiz bija priekšzobi, dziļi ievilka elpu un spēra soli uz priekšu. Drausmīgi nošķiebās potīte, un viņš griezdamies un grīlodamies gāzās, prātā kūšājot šausmām un izmisumam. Izbailēs iepikstējies, Glokta kā dzērājs notentereja uz nākamā pakāpiena, cenšoties ar nagiem ieķerties gludajā sienā. *Tu, stulbais, stulbais sprāgoņa!* Viņa spieķis skaļi nokrita uz grīdas, neveiklās pēdas cīnījās pa akmens plāksnēm, un viņš attapās kāpņu laidiena apakšā, kā par brīnumu — joprojām stāvus.

Un te nu tas ir. Tas briesmīgais, skaistais, izstieptais mirklis starp brīdi, kad esi sasitis kājas pirkstu, un brīdi, kad sāc just sāpes. Cik daudz man atlicis, līdz tās sāksies? Cik spēcīgas tās būs, kad tas notiks? Ar atkārtu žokli elso dams kāpņu posma apakšā, Glokta juta brīdinošu kņudoņu. Tūlīt būs...

Agonija bija neaprstāma; no pēdas līdz žoklim ķermeņa kreiso pusi sagrāba dedzinošas spazmas. Viņš aizžmiedza asarojošās acis un ar labo roku aizspieda muti tik spēcīgi, ka noknikšķēja pirkstu kauliņi. Sakožot žokļus, atlikušie zobi griezās viens pret otru, tomēr tik un tā paspruka spalgs, saraustīts vaids. *Vai es kliezdu vai smejos? Kā lai nosaka atšķirību?* Viņš sēcošiem kampieniem elpoja caur degunu, uz plaukstas burbuļoja puņķi, saliektais augums trīcēja pūlēs palikt stāvus.

Spazmas pārgāja. Glokta vienu pēc otra piesardzīgi izkustināja locekļus, lai pārbaudītu, cik ļoti tie cietuši. Kāja dega kā ugunīs, pēda bija nejutīga, kakls knikšķēja pie katras kustības un staroja sīkus, negantus

dūrienus mugurkaulā. *Salīdzinoši diezgan labi.* Viņš ar piepūli pieliecās, pakāra divos pirkstos spieķi, atkal piecēlās un ar plaukstas virspusi noslaucīja no sejas puņķus un asaras. *Patiesi aizraujoši. Vai es to izbaidīju? Vairumam ļaužu kāpnēs ir ikdienišķa parādība. Man — piedzīvojums!* Viņš, klusi pie sevis ķiķinādams, aizkliboja pa gaiteni. Glokta joprojām viegli smaidīja, kad bija sasniedzis savas durvis un jau šļūca pa tām iekšā.

Netīra, balta kaste ar divām pretī novietotām durvīm. Griesti bija pārāk zemi, lai būtu ērti, un telpu pārāk spilgti apgaismoja spožas lampas. No viena stūra sūcās mitrums, un apmetums bija klāts lūpošiem, ar melnu pelējumu izraibinātiem grubiļiem. No vienas sienas kāds bija pūlējies noberzt lielu asins traipu, tomēr ne tuvu nebija pacenties pietiekami.

Telpas otrā galā, lielās rokas sakrustojis uz platajām krūtīm, stāvēja praktiķis Frosts. Sveicinot Gloktu, viņš pielieca galvu, bezjūtīgs kā akmens, un Glokta sveicienam atbildēja. Starp viņiem atradās pie grīdas pieskrūvēts pleķains koka galds ar saskrāpētu virsmu, katrā pusē pa krēslam. Vienā no tiem sēdēja kails, resns vīrietis. Tam rokas bija sasietas cieši aiz muguras, pār galvu pārvilkts brūns maiss. Gūstekņa straujā, slāpētā elpa bija vienīgā skaņa telpā. Te, lejā, bija auksti, tomēr viņš svīda. *Tā arī vajadzētu būt.*

Glokta aizkliboja līdz otram krēslam, uzmanīgi atstutēja spieķi pret galda malu un lēni, piesardzīgi un sāpīgi apsēdās. Ja viņam tiktu sniegta iespēja paspiest roku jebkuram cilvēkam, jebkuram, ko vēlētos, viņš noteikti izvēlētos krēslu izgudrotāju. *Viņš ir padarījis manu dzīvi gandrīz izturamu.*

Frosts klusēdams iznāca no sava kakta un satvēra vaļīgo maisa dibenu starp gaļīgu, bālu rādītājpirkstu un platu, baltu īkšķi. Glokta palocīja galvu, un praktiķis norāva maisu, atklājot Salema Rūza samiegtās acis nemīlīgajai gaismai.

Nejauka, maza, neglīta cūkas seja. Tu, nejaukā, riebigā cūka, Rūz. Tu, pretīgais vepri. Tu esi gatavs atzīties tūlīt pat, varu saderēt, ka gatavs runāt un runāt bez pārtraukuma, līdz mums visiem noriebsies klausīties. Uz Rūza vaiga bija liels, tumšs zilums, un vēl viens pletās pār žokli virs dubultzoda. Kad vīrieša asarojošās acis aprada ar spēcīgo gaismu un viņš

atpazina pretī sēdošo Gloktu, tā seja pēkšņi atplauka cerībā. *Cik skumji, skumji veltīgā cerībā.*

“Glokta, tev man jāpalīdz!” viņš kvieca, saliecies uz priekšu, cik nu sasietās rokas ļāva, vārdi sāka gāzties pār lūpām izmisīgā, buldurējošā jūklī. “Esmu apsūdzēts nepatiesi, tu taču zini, esmu nevainīgs! Tu esi atnācis man palīdzēt, jā? Tu esi mans draugs! Tev te ir ietekme. Mēs esam draugi, draugi! Tu varētu aizbilst kādu vārdu par mani! Es esmu nevainīgs cilvēks, nepatiesi apsūdzēts! Es esmu —”

Glokta pacēla roku, lai viņu apklusinātu. Viņš kādu brīdi lūkojās pazīstamajā Rūza sejā, it kā nekad agrāk nebūtu to redzējis. Tad pagriezās pret Frostu. “Vai man vajadzētu pazīt šo cilvēku?”

Albīns neko neatbildēja. Sejas lejasdaļu slēpa praktiķa maska, bet augšdaļa nepauda neko. Viņš nemirkšķinādams raudzījās uz krēslā sēdošo ieslodzīto, skatiens sārtajās acīs bija nedzīvs kā mironim. Kopš Glokta ienāca telpā, viņš nebija pamirkšķinājis ne reizi. *Kā viņš to spēj?*

“Tas esmu es, Rūzs!” resnulis šņāca, un viņa balss tonis nemaldīgi pieauga panikas virzienā. “Salems Rūzs, tu mani pazīsti, Glokta! Es biju kopā ar tevi karā, pirms... tu jau zini... mēs esam draugi! Mēs —”

Glokta pacēla roku, atgāzās krēslā un, kā iegrimis dziļās pārdomās, ar nagu bungāja pa vienu no atlikušajiem zobiem. “Rūzs. Šis vārds šķiet pazīstams. Tirgotājs, Zīda tirgotāju ģildes loceklis. Bagāts vīrs visās jomās. Tagad es atceros...” Glokta paliecās uz priekšu un efektam ieturēja pauzi. “Viņš bija nodevējs! Viņu arestēja Inkvizīcija, visi īpašumi tika konfiscēti. Vai redzi, viņš bija savērējies izvairīties maksāt karalim nodokļus.” Rūza žoklis karājās pavērts. “Karalim nodokļus!” iekliedzās Glokta un trieca dūri galdā. Resnulis platām acīm skatījās pretī un laizīja zobu. *Augšžoklis, labā puse, otrais no beigām.*

“Bet kur gan mūsu pieklājība?” Glokta retoriski pajautāja. “Varbūt mēs ar tevi reiz esam bijuši pazīstami, varbūt ne, taču ar manu asistentu tu laikam vēl neesi pienācīgi iepazīstināts. Praktiķi Frost, sasveicinies ar šo resno vīru.”

Trieciens tika raidīts ar atvērtu plaukstu, tomēr tas bija pietiekami spēcīgs, lai izsistu Rūzu taisni laukā no krēsla. Krēsls nograbēja,

bet citādi palika, kur bijis. *Kā to var izdarīt? Notriekt viņu zemē, bet tā, ka krēsls paliek vietā?* Nokritis ar muti pret flīzēto grīdu, Rūzs gārgdams vārtījās zemē.

“Viņš man izskatās pēc krastā izmesta vaļa,” izklaidīgi bilda Glokta. Albīns sagrāba Rūzu zem paduses, uzvilka augšā un iesvieda atpakaļ krēslā. No pušuma vaigā sūcās asinis, bet skatiens viņa cūkas acīs nu bija stingrs. *Vairumu ļauzu triecieni padara mīkstākus, bet citus — nocietina. Nemūžam nebūtu noturējis šo par izturīgu vīru, bet dzīve ir pārsteigumiem pilna.*

Rūzs izspļāva uz galda asinis. “Te nu tu, Glokta, esi aizgājis par tālu, o, jā! Zīda tirgotāji ir godājama ģilde, mums ir ietekme! Viņi to necietīs! Es esmu labi ieredzēts cilvēks! Šo pašu mirkli mana sieva lūdz karali izskatīt manu lietu!”

“Ā, tava sieva.” Glokta skumji pasmaidīja. “Tava sieva ir ļoti skaista sieviete. Skaista un jauna. Baidos, ka nedaudz par jaunu tādām kā tu. Baidos, ka viņa izmantoja iespēju no tevis atbrīvoties. Baidos, ka viņa mums iesniedza tavas rēķinu grāmatas. Visas.” Rūza seja nobālēja.

“Mēs izskatījām šīs grāmatas,” Glokta norādīja uz iztēlotu dokumentu kaudzi kreisajā pusē, “un mēs izskatījām grāmatas valsts kasē,” norādīdams uz vēl vienu kaudzi pa labi no sevis. “Iedomājies mūsu pārsteigumu, kad nevarējām savilkēt skaitļus kopā. Un tad vēl tavu darbinieku naksnīgās vizītes vecpilsētas noliktavās, mazas, neregistrētas laivas, maksājumi amatpersonām, viltoti dokumenti. Vai man turpināt?” dziļā nosodījumā šūpodams galvu, pajautāja Glokta. Resnulis norīja siekalas un aplaizīja lūpas.

Ieslodzītā priekšā tika novietota spalva, tinte un atzišanās raksts, kurā viss detalizēti izklāstīts Frosta skaistajā, precīzajā rokrakstā un kurā trūka vienīgi paraksta. *Dabūšu viņu ciet tepat un tūlīt.*

“Atzīsties, Rūz,” Glokta klusi čukstēja, “un pieliec šim nožēlojamajam pasākumam nesāpīgu punktu. Atzīsties un nosauc savus līdzzinātājus. Mēs jau zinām, kuri tie ir. Tā būs vieglāk mums visiem. Es negribu darīt tev pāri, tici, man tas nekādu prieku nesagādās.” *Tā nesagādās nekas.* “Atzīsties. Atzīsties, un tiksī pašēlots. Trimda Anglāndē nav nemaz tik

ļauna, kā dažiem tīk iedomāties. Dzīve tur joprojām var sniegt prieku un apmierinājumu par godīgā darbā pavadītu dienu, kalpojot savam karalim. Atzīsties!” Rūzs blenza grīdā un laizīja savu zobu. Glokta atgāzās krēslā un nopūtās.

“Vai arī neatzīsties,” viņš teica, “un es atgriezīšos ar saviem instrumentiem.” Frosts panāca uz priekšu, un resnā vīra seju aptumšoja viņa milzīgā ēna. “Piestātnēs atrasts peldošs liķis,” Glokta dvesa, “uzblīdis jūras ūdenī un šausmīgi sakropļots... pārāk... pārāk, līdz nepazīšanai.” *Viņš ir gatavs runāt. Viņš ir resns un nogatarvojies un tūlīt plīsīs.* “Vai ievainojumi gūti pirms vai pēc nāves?” viņš izteiksmīgi jautāja griestiem. “Vai noslēpumainais nelaiķis vispār ir sieviete vai vīrietis?” Glokta paraustīja plecus. “Kas to lai zina?”

Pie durvīm kāds skaļi klauvēja. Rūzs strauji pacēla galvu, un sejā atkal vidēja cerība. *Ne tagad, nolāpīts!* Frosts piegāja pie durvīm un pavēra tās šaurā spraugā. Kaut kas tika teikts. Durvis aizvērās, un Frosts pieliecās, lai iečukstētu Gloktam ausī.

“Taf iv Fevevavhs,” atskanēja pusemes šļupstēšana, un no tās Glokta saprata, ka aiz durvīm stāv Severards.

Tik ātri? Glokta pasmaidīja un palocīja galvu, kā saņēmis labas ziņas. Rūza seja nedaudz sašļuka. *Kā šis cilvēks, kurš nodarbojies ar krāpšanos, šajā telpā vispār nespēj noslēpt savas emocijas?* Taču Glokta zināja, kā. *Ir grūti palikt mierīgam, kad esi pārbijies, bezpalīdzīgs, viens pats un atkarīgs no tādu cilvēku žēlastības, kas žēlastību nejut.* Kurš gan to varētu zināt labāk par mani? Viņš nopūtās un savā apnicības māktākajā balsi tonī noprasiņa: “Vai tu vēlies atzīties?”

“Nē!” Ieslodzītā cūkas ačtelēs atkal bija atgriezies spīts. Viņš raudzījās pretī kluss un nogaidošs un sūca savu zobu. *Pārsteidzoši. Ļoti pārsteidzoši. Bet, no otras puses, mēs jau tikai sākam.*

“Vai tas zobs tev traucē, Rūz?” Nebija nekā tāda, ko Glokta nezinātu par zobiem. Ar viņa muti bija strādājuši labākie no labākajiem. *Vai ļaunākie no ļaunākajiem — kā uz to skatās.* “Izskatās, ka man uz brīdi tevi jāpamet, bet, kamēr būšu prom, es par to zobu domāšu. Es ļoti rūpīgi apsvēršu, ko ar to iesākt.” Viņš satvēra savu spieķi. “Es gribu, lai tu paturi

prātā, ka es domāšu par tavu zobu. Un vēl es vēlos, lai tu ļoti rūpīgi padomā par šīs atzišanās parakstīšanu.”

Glokta neveikli piecēlās un izpurināja savu sāpošo kāju. “Tomēr es domāju, ka uz tevi labi iedarbosies parasta piekaušana, tāpēc uz pusstundu atstāšu tevi praktiķa Frosta sabiedrībā.” Rūza mute pārvērtās klusā pārsteiguma aplītī. Albīns pacēla krēslu ar visu resno vīru un lēni apgriezta to otrādi. “Tādos darbos viņš ir vislabākais speciālists.” Frosts izvilkta pāri novalkātu ādas cimdu, un pa vienam pirkstam vien sāka uzmanīgi vilkt tos lielajās, baltajās plaukstās. “Tev taču vienmēr ir patīcis saņemt tikai vislabāko, vai ne, Rūz?” Glokta devās uz durvīm.

“Pagaidi, Glokta!” viņam pār plecu vaidēja Rūzs. “Pagaidi, es —”

Praktiķis Frosts uzspieda resnā vīra mutei cimdotu roku un pielika pie savas maskas pirkstu. “Kufff,” viņš teica. Durvis ar klikšķi aizvērās.

Severards bija atstutējies pret gaiteņa sienu, vienu pēdu atbalstījis pret apmetumu sev aiz muguras, zem maskas svilpoja greizu melodiju un vilka pirkstus caur garajiem, plānajiem matiem. Kad Glokta iznāca pa durvīm, viņš iztaisnojās, viegli paklanījās, un pēc viņa acīm bija skaidri redzams, ka viņš smaida. *Viņš vienmēr smaida.*

“Jūs vēlas redzēt vecākais inkvizitors Kalins,” viņš teica savā skaidrajā parasto ļaužu izloksnē, “un man radās iespaids, ka vēl dusmīgāku es viņu neesmu redzējis.”

“Severard, ak, nabadziņ, tu droši vien esi pārbijies. Vai lādīte ir pie tevis?”

“Jā.”

“Un kaut ko izņēmi arī Frostam?”

“Izņēmu.”

“Un ceru, ka paņēmi arī kaut ko savai sievai?”

“O, jā,” atbildēja Severards, un viņa skatiens smaidīja vēl dzīvīgāk. “Mana sieva būs labi apgādāta. Ja man kādreiz tāda būs.”

“Labi. Es steidzu atsaukties vecākā inkvizitora aicinājumam. Kad būšu pabijis pie viņa piecas minūtes, nāc iekšā ar lādīti.”

“Vienkārši ielauzties viņa kabinetā?”

“Manis pēc vari lauzties un iedurt viņam ģimī.”

“Uzskatiet, ka tas ir izdarīts, inkvizitor.”

Glokta pamāja, pagriezās promiešanai, tad atkal atpakaļ. “Bet nesadur viņu pa īstam, labi, Severard?”

Praktiķa skatiens smaidīja, un viņš izvilka neganta paskata nazi. Glokta nogrozīja acis uz griestiem un kliboja prom, spieķim klauzot pret flīzēm un kājai pulsejot sāpēs. Klikšķis, piesitiens, sāpēs. Tāds bija viņa gaitas ritms.

Vecākā inkvizitora kabinets bija liela un bagātīgi iekārtota telpa kādā augstā Jautājumu nama stāvā. Telpa, kurā viss bija pārāk liels un pārāk grezns. Lielākajā vienas koka paneļu sienas daļā pletās milzīgs, izgreznots logs, no kura pavērās skats uz rūpīgi koptajiem dārziem lejā pagalmā. Līdzvērtīgi liels un krāšņs rakstāmgalds bija novietots dārga daudzkrāsu paklāja centrā, kas atvests no kādas siltas un eksotiskas zemes. Plēsīga dzīvnieka galva, kas atvesta no kādas aukstas un eksotiskas zemes, bija piekārtā virs varena akmens kamīna, kurā tuvu izdegšanai kvēloja sika, spītīga uguns.

Pats vecākais inkvizitors Kalins bija tik brangs un sārts vīrs ap sešdesmit, ka lika savam kabinetam izskatīties mazam un nolaistam. Savus plāniņos matus tas ar uzviju bija kompensējis ar varenu vaigubārdi. Pat Inkvizīcijā viņš tika uzskatīts par draudīgu personu, bet Glokta vairs nespēja iebiedēt nekas, un viņi abi to zināja.

Aiz rakstāmgalda bija liels, dārgs krēsls, bet vecākais inkvizitors kliegdams un rokas vicinādams staigāja pa kabinetu. Glokta tika nosēdināts uz kaut kā neapšaubāmi dārga, tomēr nepārprotami veidota tā, lai lietotājam sēdēšana būtu pēc iespējas neērtāka. *Tiesa, man tas īpaši netraucē. Neērtības ir labākais, kas var mani piemeklēt.*

Kamēr vecākais inkvizitors viņu strostēja, Glokta pie sevis uzjautrinājās, iztēlojoties, ka plēsīgā dzīvnieka vietā virs kamīna karājas izbāzta Kalina galva. *Tas milzu stulbenis ir pilnīgi tāds pats kā viņa kamīns. No ārpuses izskatās iespaidīgi, bet iekšā nekā daudz nav. Nez, kā viņš uzvestos nopratināšanā? Es sāktu ar to absurdo vaigubārdi.* Tomēr Glokta seju rotāja uzmanības un cieņas pilna izteiksme.

“Nu, šoreiz esi pārspējis pats sevi, Glokta, tu, jukušais kropli! Kad Zīda tirgotāji par to uzzinās, viņi liks tevi nodirāt!”

“Dīrāšanu esmu mēģinājis, tā kut.” *Sasodīts, turi muti ciet un smaidi! Kur palicis tas svilpojošais pamulķis Severards? Kad tikšu no šejienes laukā, likšu nodirāt viņu!*

“Nu gan, tas ir labi, ļoti labi, Glokta, paskaties, kā es plīstu no smiekliem! Un izvairīšanās no viņa majestātes nodokļiem?” Vaigubārdū sabozis, vecākais inkvizitors nikni raudzījās Gloktā. “Karaļa nodokļi?” viņš kļiedza, nošķiezdams Gloktu ar siekalām. “To dara viņi visi! Zīda tirgoņi, garšvielu tirgoņi, visi! Katrs nolāpīts nelga ar laivu!”

“Bet šis gadījums bija tik atklāts, vecāko inkvizitor. Tas bija kā apvainojums mums. Man šķita, ka mums vajadzēja...”

“Tev šķita?” Kalina sarkanā seja trīcēja niknumā. “Tev tika īpaši piekodināts turēties pa gabalu no Zīda tirgotājiem, no Garšvielu tirgotājiem, pa gabalu no visām lielajām ģildēm!” Viņš soļoja šurpu turpu vēl straujākiem soļiem. *Tā tu izdeldēsi savu paklāju. Lielajām ģildēm nāksies nopirkt tev jaunu.*

“Tev šķita, jā? Nu viņš būs jāsūta atpakaļ! Mums būs viņš jāatbrīvo, un tev nāksies pazemīgi atvainoties! Tas ir nolāpīts negods! Tu esi mani apkaunojis! Kur viņš ir tagad?”

“Es atstāju viņu praktiķa Frosta sabiedrībā.”

“Pie tā murmulējošā dzīvnieka?” Vecākais inkvizitors izmisumā ieķērās matos. “Nu tad jau viss pagalam, vai ne? Tagad viņš būs iznīcināts! Mēs nevaram sūtīt viņu atpakaļ tādā stāvoklī! Ar tevi šeit ir cauri, Glokta! Cauri! Es taisnā ceļā iešu pie arhidiakona! Taisni pie arhidiakona!”

Milzīgās durvis tika atspertas vaļā, un Severards pastaigas soli ienesa telpā lādīti. *Un ne mirkli agrāk.* Vecākais inkvizitors, palicis bez valodas un niknumā pavērtu muti, blenza uz Severardu, kurš ar šķindošu būkšķi nosvieda lādīti uz rakstāmgalda.

“Ko, pie velna, tas nozīmē —” Severards atvēra vāku, un Kalins ieraudzīja naudu. *Visu šo brīnišķīgo naudu.* Viņš apstājās pusvārdā, mute aizmirsa izveidot nākamo skaņu. Sejas izteiksme pauda pārsteigumu,

tad — apmulsumu, un visbeidzot — piesardzību. Pēc tam viņš savilka lūpas un lēni apsēdās.

“Paldies, praktiķi Severard,” sacīja Glokta. “Jūs varat iet.” Kamēr Severards slāja ārā, vecākais inkvizitors domīgi glaudīja savu vaigubārdu, un viņa sejas krāsa pamazām atgriezās ierastajā sārtajā tonī. “Konfiscēta no Rūza. Protams, tagad tas ir Kroņa īpašums. Iedomājos, ka vajadzētu atdot to jums kā manam tiešajam priekšniekam, lai varat nodot tālāk valsts kasē.” *Vai nopirkt sev lielāku rakstāmgaldu, tu, parazit.*

Uzlicis rokas uz ceļiem, Glokta paliecās uz priekšu. “Iespējams, varat pateikt, ka Rūzs aizgāja par tālu, ka ļaudis sāka uzdot jautājumus, ka bija jārāda piemērs. Galu galā nedrīkst izskatīties, ka nedarām neko. Tas liks lielajām ģildēm uztraukties, noturēs tās grožos.” *Tas liks ģildēm uztraukties, un tu varēsi no tām vairāk izspiest.* “Vai arī vienmēr varat teikt, ka esmu jucis kroplis, un vainot visā mani.”

Glokta redzēja, ka tagad vecākajam inkvizītoram tas sāk patikt. Viņš pūlējās to neizrādīt, tomēr, redzot visu to naudu, vaigubārda trīcēja vien. “Labi, Glokta. Labi. Lai nu paliek.” Viņš pastiepa roku un uzmanīgi aizvēra lādītes vāku. “Bet, ja vēl kādreiz iedomāsies izstrādāt kaut ko līdzīgu... vispirms aprunājies ar mani, labi? Man nepatīk pārsteigumi.”

Glokta ar pūlēm uzrausās kājās un kliboja uz durvju pusi. “Ā, un vēl kas!” Viņš stīvi pagriezās atpakaļ. Kalins bargi raudzījās viņā no savu biezo, krāšņo uzacu apakšas. “Kad došos satikt Zīda tirgotājus, man būs vajadzīga Rūza atzišanās.”

Glokta plati pasmaidīja, atklādams plato spraugu, kur būtu jābūt priekšzobiem. “Tam nevajadzētu sagādāt grūtības, vecāko inkvizītor.”

Kalinam bija taisnība. Rūzu sūtīt atpakaļ šādā stāvoklī nekādi nebūtu iespējams. Viņa lūpas bija pārsistas un asiņoja, sāni klāti tumstošiem zilumiem, galva nokarājās sānis, un seja bija uztūkusi gandrīz līdz nepazīšanai. Īsāk sakot, viņš izskatās pēc cilvēka, kurš gatavs atzīties.

“Nedomāju, ka pēdējo pusstundu tu izbaudīji, Rūz, nepavisam nedomāju, ka tev tā diez ko patika. Varbūt tā bija ļaunākā pusstunda tavā mūžā, patiešām grūti spriest. Tiesa, es domāju par to, ko varam tev

šeit piedāvāt, un skumjā patiesība ir tāda, ka... vieglāk nekļūs. Šī vēl ir augsto aprindu dzīve.” Glokta paliecās uz priekšu, bet viņa kurpju aukla bija tikai dažas collas no Rūza asiņainos lēveros sasistā deguna. “Salīdzinot ar mani, praktiķis Frosts ir maza meitenīte,” viņš nočukstēja. “Viņš ir kaķēns. Kad pie tevis klāt ķeršos es, Rūz, tu uz šo atskatīsies ar nostalgiju. Tu lūgsies, lai atstāju tevi uz pusstundu kopā ar praktiķi. Vai saproti?” Rūzs klusēja, ja neskaita caur salauzto degunu šņācošo elpu.

“Parādi viņam instrumentus,” nočukstēja Glokta.

Frosts panāca uz priekšu un ar teatrālu žestu atvēra nopulēto kasti. Tas bija prasmīgs amatnieka darbs. Kad tika pacelts vāks, tās daudzie nodalījumi atvērās tam līdzī un izretojās, lai izrādītu Gloktas darbarīkus visā to šausalīgajā krāšņumā. Tur bija visu iespējamo izmēru un formu asmeņi, taisnas un līkas adatas, eļļas un skābes pudelītes, naglas un skrūves, spīles un knaibles, zāģi, āmuri, kalti. Spožajā lampu gaismā mirdzēja metāls, koks un stikls — viss nopulēts līdz spoguļspožumam un notrīts slepkavnieciski ass. Liels, violets uztūkums zem Rūza kreisās acs bija pilnībā aizspiedis to ciet, taču otras skatiens šaudījās pār instrumentiem — šausmu pārņemts un fascinēts. Dažu funkcijas bija briesmīgi acīmredzamas, citu — briesmīgi nenosakāmas. *Nez, kuri viņu biedē vairāk?*

“Man šķiet, ka runājām par tavu zobu,” nomurmināja Glokta. Rūza acs pēkšņi pievērsās viņam. “Vai varbūt tev labpatiktos atzīties?” *Viņš ir man rokā, tūlīt būs. Atzīsties, atzīsties, atzīsties, atzīsties...*

Pie durvīm atskanēja skaļš klauvējiens. *Nolāpīts, atkal!* Frosts pavēra tās spraugā un īsi ar kādu sačukstējās. Rūzs laizīja savu pietūkušo lūpu. Durvis aizvērās, un albīns pieliecās, lai iečukstētu Gloktam ausī.

“Taf iv avkidiakof.” Glokta sastinga. *Ar naudu nepietika. Kamēr šļūcu šurp no Kalina kabineta, vecais sūdabralis ziņoja par mani arhidiakonam. Tad ar mani ir cauri?* To iedomājies, viņš juta vainas pilnu sajūsmu. *Nu, vispirms parūpēšos par šo resno cūku.*

“Pasaki Severardam, ka esmu jau ceļā.” Glokta pagriezās, lai uzrunātu savu ieslodzīto, bet Frosts uzlika viņam uz pleca lielu, baltu plaukstu.

“Ē. Avkidiakof,” Frosts norādīja uz durvīm, “vif eit. Agad.”

Šeit? Glokta juta, kā sāka raustīties plakstiņš. *Kāpēc? Viņš piecēlās, atspiežoties pret galda malu. Vai rīt mani izzvejos no kanāla? Mirušu, uzblīdušu... līdz nepazīšanai?* To iedomājoties, vienīgās emocijas, ko viņš juta, bija vāja atvieglojuma atblāzma. *Vairs nekādu kāpņu.*

Viņa Majestātes Inkvizīcijas arhidiakons stāvēja gaitenī. Netīrās sienas viņam aiz muguras izskatījās gandrīz brūnas — tik spožs un nevainojams bija viņa garais, baltais mēteli, baltie cimdi un biezie, sirmie mati. Viņš bija vecāks par sešdesmit gadiem, tomēr neizrādīja ne mazāko vecuma nespēku. Katra viņa garā auguma, gludi skūto vaigu un smalkās kaulu uzbūves colla bija izdevusies nevainojami. *Viņš izskatās pēc cilvēka, kuru ne reizi mūžā nekas nav pārsteidzis.*

Pirms tam viņi bija tikušies vienu reizi pirms sešiem gadiem, kad Glokta pievienojās Inkvizīcijai, un neizskatījās, ka viņš būtu īpaši mainījies. Arhidiakons Salts. Viens no ietekmīgākajiem cilvēkiem Savienībā. *Ja par to runājam, viens no ietekmīgākajiem cilvēkiem pasaulē.* Aiz viņa gandrīz kā pārmēru lielas ēnas slējās divi milzīgi, klusējoši, melnās maskās tērpti praktiķi.

Ieraudzījis Gloktu izšļūcam pa durvīm, arhidiakons plāni pasmaidīja. Šis smaids izteica daudz ko. *Mērenu nicinājumu, mērenu žēlumu, pavisam niecīgu draudu nojausmu. Visu, tikai ne uzjautrinājumu.* “Inkvizitor Glokta,” tas viņu uzrunāja, un ar plaukstu uz leju pastiepa vienu baltā cimdā tērptu roku. Pirkstā mirdzēja gredzens ar milzīgu violetu akmeni.

“Kalpoju un paklausu, jūsu eminence,” Glokta nespēja nesaviebties, kad lēni noliecās, lai pieskartos gredzenam ar lūpām. Sarežģīts un sāpīgs manevrs, kas šķīta velkamies veselu mūžību. Kad viņš beidzot atliecās atpakaļ, Salts mierīgi noraudzījās viņā ar savām vēsajām, zilajām acīm. Skatiens, kas lika noprast, ka viņš jau pilnībā izprot Gloktu un tas uz viņu neatstāj nekādu iespaidu.

“Nāciet man līdzi.” Arhidiakons pagriezās un aizslīdēja pa gaiteni. Glokta kliboja viņam pakaļ, un klusie praktiķi soļoja cieši viņam pa pēdām. Salts pārvietojās ar vieglu, garlaikotu pārliecību, aiz viņa cēli plīvoja mēteļa stērbeles. *Kretīns.* Drīz vien viņi sasniedza kādas durvis, kas īpaši neatšķīrās no Gloktas durvīm. Arhidiakons tās atslēdza un iegāja

iekšā, bet praktiķi uz krūtīm sakrustotām rokām nostājās abpus durvīm. *Tā tad privāta intervija. Tāda, no kuras, iespējams, nekad neiziešu dzīvs.* Glokta pārkāpa sliekšni.

Pārāk spilgti apgaismota netīri balti apmesta kaste ar neērti zemiem griestiem. Mitrā pleķa vietā tai bija plata plaisa, taču citādi tā bija identiska viņa istabai. Saskrāpētais galds, lētie krēsli, te bija pat slikti notīrīts asins traips. *Nez, vai tie tiek uzkrāsoti lielākam efektam?* Pēkšņi viens no praktiķiem ar skaļu blikšķi aizcirta durvis. Bija paredzēts, ka Glokta salēksies, taču viņam bija slinkums to darīt.

Arhidiakons Salts cienīgi apsēdās uz viena no krēsliem un pār galdu pavilka savā virzienā smagu apdzeltējušu dokumentu kaudzi. Viņš norādīja uz otru krēslu, to, kurā sēdētu ieslodzītais. Glokta saprata mājieni.

“Es dodu priekšroku stāvēšanai, jūsu eminence.”

Salts viņam uzsmaidīja. Viņam bija glīti, smaili, mirdzoši balti zobi. “Nē, nedodat vis.”

Tur nu viņam taisnība. Glokta neveikli iesēdās ieslodzītā krēslā, kamēr arhidiakons pāršķīra pirmo lappusi savā dokumentu kaudzē, sarauca pieri un viegli nošūpoja galvu, it kā būtu šausmīgi vilies tur redzamajā. *Varbūt manas izcilās karjeras apraksts?*

“Pavisam nesen mani apmeklēja vecākais inkvizitors Kalins. Viņš bija ārkārtīgi neapmierināts.” Salts pacēla stingro, zilo acu skatienu no papīra. “Neapmierināts ar jums, Glokta. Viņš izteicās diezgan daiļrunīgi. Izstāstīja, ka esat nekontrolējams, apdraudat mūs, ka rikojaties, nedomājot par sekām, ka esat jucis kroplis. Viņš pieprasīja jūsu atstādināšanu no darba šajā nodaļā.” Arhidiakons pasmaidīja saltu, nejauku smaidu — tādus Glokta velta saviem ieslodzītajiem. *Tikai viņam ir vairāk zobu.* “Manuprāt, viņa nodoms bija atbrīvoties no jums... pavisam.” Viņi pār galdu skatījās viens otrā.

Vai tagad man jālūdz žēlastība? Vai tagad man jāmetas rāpus un jāskūpstava tavas kājas? Nu, man nekas nerūp tik ļoti, lai lūgtos, un es esmu daudz par stīvu, lai rāpotu. Taviem praktiķiem nāksies mani nogalināt sēdošu. Pārgriez man rīkli. Iedauzīt galvaskausu. Vienalga. Ja vien viņi to izdara.

Taču Salts nekur nesteidzās. Baltajos cimdos tērptās rokas kustējās kārtīgi un precīzi, lappuses šņāca un čaukstēja. “Mums Inkvizīcijā ir maz tādu vīru kā jūs, Glokta. Aristokrāts no izcilas ģimenes. Čempions paukošanā, spožs kavalērijas virsnieks. Vīrs, kurš reiz gatavots pašam virsotnēm.” Salts viņu noskatīja no galvas līdz kājām, kā nespēdams tam noticēt.

“Tas bija pirms kara, arhidiakon.”

“Acīmredzami. Jūsu sagūstīšana radīja lielu apjukumu, un cerība, ka atgriezīsieties dzīvs, bija niecīga. Kad karš ieilga un mēneši aizritēja, cerība izplēnēja, bet, kad tika parakstīta vienošanās, jūs bijāt starp Savienībai atdotajiem karagūstekņiem.” Viņš caur samiegtām acīm paglūnēja uz Gloktu. “Vai jūs runājāt?”

Glokta tur neko nevarēja padarīt, viņam paspruka spalgi smieklī. Tie savādi atbalsojās aukstajā telpā. Šeit, lejā, šādu skaņu bieži nedzirdēja. “Vai es runāju? Es runāju, līdz man bija jēla rīkle. Es izstāstīju viņiem visu, ko varēju iedomāties. Es izkļiedzu visus noslēpumus, ko jebkad biju dzirdējis. Es buldurēju kā muļķis. Kad man vairs nebija nekā stāstāma, es pats to izdomāju. Es apčurājos un raudāju kā maza meitene. To dara visi.”

“Bet ne visi izdzīvo. Divi gadi imperatora cietumos. Neviens nav izturējis ne uz pusi tik ilgi. Ārsti bija droši, ka nekad vairs nepiecelšies no gultas, bet pēc gada jūs pieteicāties darbam Inkvizīcijā.” *Mēs abi to zinām. Mēs abi tur bijām. Ko tu no manis gribi un kāpēc velc garumā? Lai kam jau ir cilvēki, kuriem patīk klausīties pašu balsi.*

“Man teica, ka esat sakropļots, ka esat salauzts, ka jūs nekad nevarēs izārstēt un jums nekad nevarēs uzticēties. Bet es gribēju dot jums iespēju. Pa kādam muļķim Turnīrā uzvar katru gadu, un karā rodas ne mazums daudzsološu karavīru, taču izdzīvošana šo divu gadu garumā ir vienreizējs sasniegums. Tāpēc jūs aizsūtīja uz Ziemeļiem un uzticēja vadīt vienas no mūsu raktuvēm. Kā jums Anglāndē patika?”

Vardarbības un korupcijas zaņķis. Cietums, kur brīvības vārdā par vergiem esam padarījuši kā vainīgos, tā nevainīgos. Smirdīgs caurums, kurp nomirt badā, slimībās un smagā darbā aizsūtām tos, ko ienīstam un no kuriem kaunamies. “Tur bija salti,” atbildēja Glokta.

“Arī jūs esot bijis salts. Anglandē daudz draugu neieguvāt. Dažus tuvākus Inkvizīcijā, bet nevienu pašu starp izsūtītajiem.” Viņš izņēma no dokumentiem noskretušu vēstuli un uzmeta tai kritisku aci. “Vecākais inkvizitors Goils stāstīja, ka bijāt kā auksta zivs, ka jūsos nav bijis nekādas degsmes. Viņš domāja, ka lietaskoks no jums neiznāks un viņam no jums nebūs nekāda labuma.” *Goils. Tas sūdabralis. Tas miesnieks. Labāk esmu bez degsmes nekā bez smadzenēm.*

“Bet pēc trim gadiem ražošanas apjomi palielinājās. Patiesībā tie tika divkārtoti. Tā nu jūs atsauc atpakaļ uz Aduu strādāt vecākā inkvizitora Kalina vadībā. Man likās, ka, iespējams, kopā ar viņu apgūsiet disciplīnu, taču izskatās, ka maldījos. Jūs uzstājīgi ejat savu ceļu.” Arhidiakons paglūnēja uz viņu caur sarauktām uzacīm. “Godīgi sakot, es domāju, ka Kalins no jums baidās. Es domāju, ka baidās viņi visi. Viņiem nepatīk jūsu iedomība, viņiem nepatīk jūsu metodes un jūsu... īpašā pieredze mūsu darbā.”

“Un kāds ir jūsu viedoklis, arhidiakon?”

“Atklāti runājot? Es arī neesmu drošs, vai man tīk jūsu metodes, un šaubos, vai jūsu augstprātībai ir pamats. Tomēr man patīk jūsu rezultāti. Jūsu rezultāti man patīk pat ļoti.” Viņš aizcirta dokumentu mapes vāku un, uzlīcis tam plaukstu, pār galdu paliecās tuvāk Gloktam. *Kā es pieliektos pie saviem ieslodzītajiem, kad prasītu no tiem atzīšanos.* “Man jums ir uzdevums. Uzdevums, kurā savu talantu varēsiet likt lietā labāk, nekā trenkājot sīkus kontrabandistus. Uzdevums, kas varētu ļaut jums atgūt cieņu Inkvizīcijas acīs.” Arhidiakons ieturēja garu pauzi. “Es gribu, lai arestējat Sepu dan Toifelu.”

Glokta sarauca pieri. *Toifelu?* “Karalisko naudas kaltuvju uzraugu, jūsu eminence?”

“To pašu.”

Karalisko naudas kaltuvju uzraugu. Svarīgu vīru no svarīgas ģimenes. Ļoti liela zivs, ko ķert manā mazajā tikliņā. Zivs ar ietekmīgiem draugiem. Arestēt tādu vīru varētu būt bīstami. Tas varētu beigties fatāli. “Vai drīkstu jautāt, kāpēc?”

“Nedrīkstat. Par to ļaujiet uztraukties man. Jūs vērsiet savu uzmanību uz atzīšanās iegūšanu.”

“Atzīšanās kādā noziegumā, arhidiakon?”

“Nu, kā — korupcijā un valsts nodevībā! Izskatās, ka mūsu draugs — naudas kaltuvju uzraugs — ir bijis ārkārtīgi nolaidīgs, slēpjot dažus no saviem privātajiem darījumiem. Izskatās, ka viņš ir ņēmis kukuļus un kopā ar Zīda tirgotāju ģildi sazvērējies apkrāpt Kroni. Tātad būtu ļoti lietderīgi, ja augsta ranga zīda tirgotājs nelaimīgā kārtā nosauktu viņa vārdu.”

Diez vai tā ir sagādīšanās, ka manā nopratināšanas telpā šo pašu brīdi, kamēr runājam, atrodas augsta ranga zīda tirgotājs. Glokta paraustīja plecus. “Kad cilvēki sāk runāt, atliek vien nobrīnīties, kādi vārdi gāžas laukā.”

“Labi.” Arhidiakons novēzēja roku. “Varat iet, inkvizītor. Rīt šajā laikā ieradišos pēc Toifela atzīšanās. Pielūkojiet, lai jums tā būtu.”

Glokta, lēni elpodams, cīnījās atpakaļ pa gaiteni.

Ielpo. Izelpo. Mierīgi. Viņš nebija gaidījis, ka izies no telpas dzīvs. Un tagad esmu attāpies ietekmīgās aprindās. Uzdevums pēc personīga arhidiakona lūguma izspiest atzīšanos valsts nodevībā no vienas no uzticamākajām amatpersonām Savienībā. Visietekmīgākās aprindas, bet cik ilgi? Kāpēc tieši es? Manu rezultātu dēļ?

Vai tāpēc, ka nevienam manis nepietrūks?

“Atvainojos, ka šodien visu laiku tiekam pārtraukti, no tiesas, visi te nāk un iet kā bordelī.” Rūzs savilka saplaisājušās un uztūkušās lūpas skumjā smaidā. *Smaidīt šādā brīdī — viņš taču ir brīnumš. Bet visam pie-nāk gals.* “Būsim godīgi, Rūz. Neviens tev palīgā nenāks. Ne šodien, ne rīt, nekad. Tu atzīsies. Vienīgais, ko vari izvēlēties — kad tas notiks un kādā stāvoklī tu būsi. Patiešām, to atliekot, tu neko neiegūsi. Ja nu vienīgi sāpes. Tās mēs varam tev sagādāt atliku likām.”

Bija grūti nolasīt izteiksmi Rūza asiņainajā sejā, taču viņa pleci saguma. Viņš ar trīsošu roku iemērca spalvu tintē un atzīšanās raksta apakšā nedaudz greizi uzrakstīja savu vārdu. *Es atkal uzvarēju. Vai mana kāja sāp mazāk? Vai esmu atguvis savus zobus? Vai tas ir palīdzējis man iznīcināt šo cilvēku, kuru kādreiz saucu par draugu? Kāpēc es to daru? Vienīgā atbilde bija spalvas gala čirkstoņa uz papīra.*

“Lieliski,” teica Glokta. Praktiķis Frosts apgrieza papīra lapu otrādi. “Un šis ir tavu līdzdalībnieku saraksts?” Viņš ļāva skatīties slinki pārslīdēt vārdu sarakstam. *Saujiņa zema ranga zīda tirgotāju, trīs kuģu kapteiņi, pilsētas sardzes virsnieks, pāris nenozīmīgu mītnieku. Cik garlaicīga recepte. Palūkosim, vai varam pievienot tai nedaudz asuma.* Glokta to apgrieza un pa galdu pastūma atpakaļ. “Pieraksti Sepa dan Toifela vārdu, Rūz.”

Resnais vīrs izskatījās apjucis. “Kroņa naudas kaltuvju uzrauga?” viņš nomurmināja caur biežajām lūpām.

“Tā pašā.”

“Bet es nekad neesmu viņu satīcis.”

“Nu un?” atcirta Glokta. “Dari, kā tev lieku!” Rūzs viegli pavērtu muti vilcinājās. “Raksti, resnā cūka!” Praktiķis Frosts nokrakšķināja dūru kauliņus.

Rūzs aplaizīja lūpas. “Seps... dan... Toifels,” viņš pie sevis rakstot murmināja.

“Lieliski.” Glokta uzmanīgi aizvēra vāku pār saviem šausminošajiem, skaistajiem instrumentiem. “Man prieks mūsu abu dēļ, ka šos mums šodien nevajadzēs.”

Frosts aizcirta rokudzelžus ap ieslodzītā plaukstas locītavām, uzrāva viņu kājās un sāka vest uz durvīm telpas dibensienā. “Kas tagad?” pār plecu sauca Rūzs.

“Anglande, Rūz, Anglande. Neaizmirsti somā ielikt kaut ko siltu.” Durvis ar krakšķi aizvērās aiz viņiem. Glokta palūkojās uz vārdu sarakstu, ko turēja rokās. Sepa dan Toifela vārds bija pēdējais. *Viens vārds. Pēc skata tāds pats kā pārējie. Toifels. Tikai kārtējais vārds. Bet tik bīstams.*

Gaitenī, kā allaž smaidīdams, gaidīja Severards. “Vai man iemest resnuli kanālā?”

“Nē, Severard. Iemet viņu nākamajā kuģī uz Anglandi.”

“Šodien esi žēlsirdīgā noskaņojumā, inkvizītor.”

Glokta nosprauslājās. “Žēlsirdība būtu kanāls. Ziemeļos tas cūķis neizvilks ne pusgadu. Aizmirsti par viņu. Mums šonakt jāarestē Seps dan Toifels.”

Severards izbrīnā pacēla uzacis. “Taču ne naudas kaltuvju uzraugs?”

“Neviens cits. Pēc steidzamas viņa eminences arhidiakona pavēles. Izskatās, ka viņš ņēmis naudu no Zīda tirgotājiem.”

“Ai, cik žēl.”

“Iesim, kolīdz satumsīs. Pasaki Frostam, lai gatavojas.”

Tievais praktiķis palocīja galvu tā, ka garie mati nošūpojās vien. Glokta pagriezās un aizkliboja pa gaiteni, kreisā kāja joprojām svila, un spieķis kā allaž kladzēja uz netīrajām flīzēm.

Kāpēc es to daru? Viņš atkal sev jautāja.

Kāpēc es to daru?

Izvēles nav

Sāpīgi satrūcies, Logens pamodās. Ķermenis gulēja neērtā pozā, pieliektā galva bija atstutēta pret kaut ko cietu, ceļi — pievilkti pie krūtīm. Viņš pavēra acis miglainās spraugās. Bija tumšs, taču no kaut kurienes plūda blāvs spīdums. Caur sniegu spiedās gaisma.

Krūtīs iedūrās panika. Tagad Logens atcerējās, kur atrodas. Priekšā ieejai niecīgajā alā viņš bija sakrāvis sniegu, lai kaut cik saglabātu jau tā knapo siltumu. Kamēr viņš gulēja, būs snidzis, un sniegs viņu apracīs. Ja puteņojis spēcīgi, tur varētu būt sakritis daudz sniega. Kūpenas augstākas par cilvēka augumu. Viņš var nekad neizkļūt laukā. Var gadīties, ka Logens bija uzkāpis visu šo ceļu no augstajām ielejām tikai tāpēc, lai izlaistu garu klintsrobā, kur ir tik šaurs, ka viņš pat nevar izstiept kājas.

Kā nu prata, Logens šaurībā grozījās un ar nejutīgajām rokām raka sniegu, kūlās pa to, grāba un cirta aizelsies, zem deguna murminādam klusus lāstus. Pēkšņi alā iespedās žilbinoši spilgta gaisma. Logens pagrūda malā pēdējo sniega klēpi un izrāpās ārā.

Debesis bija spilgti zilas, virs galvas kvēloja saule. Logens pavērsa pret to seju, aizvēra kņudošās acis un ļāva gaismai līt pāri. Rīklē plūda dzeloši auksts gaiss. Ledains. Viņa mute bija sausa kā tuksnesis, mēle — kā slikti grebts koka gabals. Viņš pagrāba sniegu un iebāza to mutē. Tas kusa, viņš norija. Tik auksts, ka iesāpējās galva.

Kaut kur oda pēc miroņa. Ne tikai pēc paša mitrā un skābā sviedru smārda, lai gan arī tas jau bija gana briesmīgs. Smirdoņa nāca no segas,

kas bija sākusi pūt. Divus tās gabalus viņš bija aptinis sev ap rokām kā dūraiņus un ar auklu sasējis ap delmiem, vēl vienu aptinis ap galvu kā netīru, nelāgi smirdošu kapuci. Ar to bija cieši piestūkēti zābaki. Atlikums bija uz riņķi un riņķi aptīts ap augumu zem mēteļa. Segā oda nelabi, tomēr pagājušonakt tā bija izglābusi viņa dzīvību, un Logens sprieda, ka tas ir tā vērts. Līdz viņš varēs atļauties no tās atbrīvoties, sega smirdēs vēl krietni ļaunāk.

Logens uzrausās kājās un palūkojās visapkārt. Šaura, stāva ieleja, pilna ar sniegu. To ieskāva trīs augstas virsotnes, uz debesu fona slējās tumši pelēkas balta sniega izraibinātas klintsgrēdas. Viņš tās pazina. Patiesībā tās bija seni draugi. Vienīgie, kas viņam atlikuši. Viņš bija uzkāpis Kalnainēs. Uz pasaules jumta. Viņš bija drošībā.

“Drošībā,” bez īpaša prieka pie sevis noķērkstēja Logens. Skaidrs, ka viņš varēs droši izvairīties no ēdiena. Bez šaubām arī no siltuma. Te, augšā, viņu netraucēs ne viens, ne otrs. Varbūt viņš bija izbēdzis no šankām, bet šī bija vieta miroņiem, un, ja paliks šeit, Logens tiem piebiedrosies.

Viņš jau tāpat bija mežonīgi izsalcis. Vēders bija milzīgs, sāpīgs caurums, kas viņu urdīja asi sāpošiem saucieniem. Viņš izzvejoja no somas pēdējo gaļas sloksni. Vecu, brūnu, netīru lietu, kas atgādināja sausu zaru. Diez vai tas aizpildīs tukšumu, tomēr nekā cita viņam nebija. Tā bija sīksta kā nonēsāta zābaka āda; viņš plēsa to ar zobiem un rīja kopā ar drusku sniega.

Logens ar plaukstu piesedza acis no saules un palūkojās uz ziemeļiem lejup ielejā, no kurienes vakar bija atnācis. Zeme atkāpās lēzenā slīpumā, sniegs un klintis pārgāja augsto ieleju priežu silos, koki saplūda ar nelīdzenu ganību joslu, zālēm apaugušie pakalni beidzās pie jūras — dzirkstošas līnijas tālu pie horizonta. Mājas. Doma par tām uzdzina Logenam nelabumu.

Mājas. Tur bija viņa ģimene. Logena tēvs — vieds un spēcīgs vīrs, labs cilvēks, labs vadonis saviem ļaudīm. Logena sieva, viņa bērni. Viņi bija laba ģimene. Viņi bija pelnījuši labāku dēlu, labāku vīru, labāku tēvu. Tur bija arī viņa draugi. Gan veci, gan jauni. Būtu labi viņus visus atkal satikt, tik labi. Garajā ciema kopzālē runāt ar tēvu. Spēlēties ar

bērniem, kopā ar sievu sēdēt pie upes. Apspriet taktiku kopā ar Trej-
koku. Kopā ar Dzinēju medīt augstajās ielejās, smeļot kā muļķim skriet
pa mežu ar šķēpu.

Pēkšņi Logens sajuta sāpīgas ilgas. Viņš gandrīz aizrijās, cik sāpī-
gas tās bija. Viņi visi bija miruši. Kopzāle bija nomelnējušu krāsmatu
loks, upe — noteka. Viņš nekad neaizmirsīs, kā nāca pār kalnu un ielejā
ieraudzija izdegušās drupas. Rāpoja pa pelniem, meklējams zīmes, ka
kāds varētu būt izsprucis dzīvs, kamēr Dzinējs rāva viņu aiz pleca un
teica, lai met mieru. Nekā, tikai līdz nepazīšanai satrūdējuši liķi. Viņš
bija pārstājis meklēt pēdas. Viņi visi bija tik beigti, cik nu beigtus šankas
var tos pataisīt, tātad — galīgi beigti. Logens nosplāvās sniegā, siekalas
bija brūnas no kaltētās gaļas. Beigti, auksti un satrūdējuši vai sadeguši
pelnos. Atpakaļ zem dubļiem.

Logens sakoda zobus un savilka trūdošajās segas skrandās satītās
dūres. Viņš varētu atgriezties piejūras ciemata drupās vēl pēdējo reizi.
Viņš varētu mesties tiem vīrsū ar kaujas saucienu uz lūpām, tāpat kā bija
darījis Karleonā, kad zaudēja pirkstu un ieguva reputāciju. Viņš varētu
noslaucīt no pasaules dažus šankas. Pārcirst tos, tāpat kā bija pārcirtis
Šamu Bezsirdi — no pleca līdz vēderam tā, ka izkrita visas iekšas. Viņš
varētu atriebt savu tēvu, savu sievu, bērnus un savus draugus. Tas būtu
piemērots gals vīram, ko dēvēja par Deviņām Nāvēm. Mirt nogalinot. Tā
varētu būt dziedāšanas vērta dziesma.

Tomēr Karleonā viņš bija jauns un spēcīgs un plecu pie pleca ar
draugiem. Tagad viņš bija vājš, izsalcis un tik viens, cik nu vispār iespē-
jams. Šamu Bezsirdi viņš bija nogalinājis ar garu zobenu, asu, cik nu vien
ass var būt. Viņš paskatījās uz savu nazi. Varbūt nazis ir labs, taču nekādu
dižo atriebi ar to nepanākt. Un kurš vispār dziedās viņa dziesmu? Šan-
kām ir sliktas dziedamās balsis un vēl draņķīgāka iztēle, pat ja viņi atpa-
zīs segā satīto smirdīgo ubagu pēc tam, kad būs pielaiduši to pilnu ar bul-
tām. Varbūt atriebe var pagaidīt, vismaz līdz viņam būs lielāks asmens.
Galū galā jābūt reālistam.

Tad jau uz dienvidiem, un jāklūst par klejotāju. Vīram ar viņa pras-
mēm kāds darbiņš atradīsies vienmēr. Varbūt grūts darbs un drūms arī,

tomēr darbs tik un tā. Viņam nācās atzīt, ka tam ir sava pievilcība. No viņa būs atkarīgs tikai viņš pats, lēmumiem nebūs nekādas nozīmes, jo viņa rokās būs tikai paša dzīvība vai nāve. Dienvidos viņam ir ienaidnieki, tas gan bija fakts. Bet Deviņas Nāves bija ticis galā ar ienaidniekiem arī iepriekš.

Logens atkal nospļāvās. Tagad, kad viņam bija druska siekalu, viņš nosprieda, ka vajadzētu tās izmantot. Principā tas arī bija viss, kas viņam piederēja — siekalas, vecs katliņš un dažas smirdīgas segas skrandas. Miris ziemeļos vai dzīvs dienvidos. Tā bija viņa izvēle, un tur jau nebija daudz ko domāt.

Jāturpina. Tā viņš vienmēr bija darījis. Tāds bija uzdevums, ja gribi izdzīvot, vienalga, vai esi to pelnījis vai nē. Tu piemini aizgājušos, cik labi vien proti. Tu pasaki pāris vārdu par viņiem. Tad dodies tālāk un ceri uz labāku dzīvi.

Logens dziļi un ilgi ieelpoja auksto gaisu un izpūta to laukā. “Viegļas jums smiltis, mani draugi,” viņš nomurmināja. “Viegļas smiltis.” Tad viņš pārsvieda somu pār plecu, pagriezās un sāka brist pa dziļo sniegu. Lejup uz dienvidiem, prom no kalniem.

Joprojām lija. Viegļs lietutiņš, kas noklāja visu ar aukstu rasu, krājās uz zariem, lapām, skujām un krita lejup lielām, treknām pilēm, kas caur Logena mitrajām drēbēm sūcās līdz ādai.

Ūdens lija pār seju, un mitrumā gaiši spīdēja naža asmens. Viņš mierīgs un kluss notupās slapjajos krūmos. Logens sajuta vareno meža kustību un dzirdēja tā tūkstoš skaņas. Neskaitāmu kukaiņu rāpošanu, kurmju aklo rakņāšanos, biklo brieža soļu čaboņu, lēno sulas pulsu senajos koku stumbros. Katra dzīva būtne mežā meklēja sev pārtiku, un viņš tāpat. Logens ļāva visai uzmanībai pievērsties kādam dzīvniekam savā tuvumā, kas piesardzīgi virzījās biezoknī pa labi no viņa. Gardi. Mežs apklusā, ja neskaita bezgalīgo ūdens pilēšanu no zariem. Pasaule saruka līdz Logenam un viņa nākamajai maltītei.

Kad viņš nosprieda, ka zvērs ir pietiekami tuvu, tad metās uz priekšu un notrieca to uz slapjās zemes. Jaunu buku. Tas spārdījās un

cīnījās, bet Logens bija spēcīgs un ātrs, iegrūda nazi dzīvnieka kaklā un izrāva tam rīkli. No brūces gāzās karstas asinis, kas pār Logena rokām izlija piemirkušajās sūnās.

Viņš uzcēla kautķermeni plecos. Tas būs labs sautējums, varbūt kopā ar sēnēm. Ļoti garšīgs. Pēc maltītes viņš palūgs padomu gariem. To padomi bija diezgan bezjēdzīgi, tomēr sabiedrība būs patīkama pārmaiņa.

Kad Logens sasniedza savu apmetni, tuvojās saulrieta laiks. Tā bija Logena līmeņa varonim piemērota apmešanās vieta — divas resnas kārtis, kas virs bedres zemē noturēja kaudzi slapju zaru. Tomēr tur bija puslīdz sauss, turklāt lietus bija mitējies. Šovakar viņš iekurs uguni. Logens sen nebija atļāvies tādu greznību. Viss ugunskurs viņam vienam pašam.

Vēlāk, labi paēdis un atpūties, Logens iespieda pīpē čagas kriksi. Pirms pāris dienām viņš bija atradis lielos, dzeltenos diskus augam pie kāda koka pamatnes. Logens bija nolauzis sev labu gabalu, tomēr līdz pat šodienai piepe nebija pietiekami izžuvusi, lai būtu smēķējama. Tagad viņš izvilka no ugunsкура degošu zariņu, iebāza to pīpē un pakšķinādams vilka gaisu, līdz piepe aizdegās, un gaisā izplatījās pazīstamā, saldenā zemes smarža.

Logens iekrešķējās, izpūta brūnus dūmus un raudzījās šaudīgajās liesmās. Prāts atgriezās citos laikos un pie citiem uguns kuriem. Tur smīnēdams sēdēja Dzinējs, un uz viņa smailajiem zobiem atspīdēja liesmas. Pretī liels kā kalns sēdēja Tuls Duru un smēja savus pērkondārdošos smieklus. Tur, vienmēr izskatīdamies nedaudz nobijies, bija arī Forlijs Vājākais ar savu nervozi šaudīgo skatienu. Bija arī Rads Trejkoks un Drūmais Hardings, kurš klusēja. Viņš klusēja vienmēr. Tāpēc viņu dēvēja par Drūmo.

Viņi visi bija šeit. Vienīgi viņu te nebija. Viņi visi bija miruši, atpakaļ zem dubļiem. Logens izkratīja pīpīti uguns kurā un aizsvieda to tālāk. Tagad tai vairs nebija noskaņojuma. Viņa tēvam bija bijusi taisnība. Nekad nevajag pīpēt vienatnē.

Logens noskrūvēja apdauzītās blašķes korķi, ieņēma malku un izspļāva to sīku pilienu miglā. Saltajā gaisā augstu uzšāvās liesmas.

Logens noslaucīja lūpas, izbaudīdams kņudinošo, sīvo garšu. Tad viņš atgāza muguru pret mezglainu priedes stumbru un gaidīja.

Līdz viņi ieradās, pagāja kāds brīdis. Trīs gabali. Viņi klusi iznira no deļojošajām ēnām starp kokiem un lēni tuvojās ugunskuram, kustoties gaismā, pieņemdami veidolu.

“Deviņpirksti,” teica pirmais.

“Deviņpirksti,” otrs.

“Deviņpirksti,” teica trešais, un to balsis skanēja kā tūkstoš meža skaņu.

“Jūs esat laipni lūgti pie manas uguns,” teica Logens. Gari notupās un raudzījās viņā neizteiksmīgām sejām. “Šovakar tikai trīs?”

Gars pa labi ierunājās pirmais. “Katru gadu no ziemas miega pamostas aizvien mazāk mūsējo. Mēs esam viss, kas palicis. Paies vēl dažas ziemas, un gulēsīm arī mēs. Nebūs palicis neviena no mums, kam atsaukties uz tavu aicinājumu.”

Logens skumji palocīja galvu. “Kas jauns pasaulē?”

“Mēs dzirdējām, ka no klints nokritis kāds vīrs, bet esot izskalots dzīvs, tad, satinies pūstošā segā, agrā pavasarī šķērsojis Kalnaines, bet mēs tādām baumām diez ko neticam.”

“Ļoti prātīgi.”

“Betods iet karā,” teica vidējais gars.

Logens sarauca pieri. “Betods vienmēr iet karā. Tā viņš dzīvo.”

“Jā. Tagad ar tavu palīdzību viņš ir uzvarējis tik daudzās kaujās, ka piešķīris sev zelta cepuri.”

“Lai tas sūdabrālis iet dirst,” Logens nospļāvās ugunī. “Kas vēl?”

“Uz ziemeļiem no kalniem skraida šankas un visu dedzina.”

“Viņiem patīk uguns,” piebilda vidējais gars.

“Taisnība,” turpināja gars pa kreisi, “pat vairāk nekā taviem ļaudīm, Deviņpirksti. Tiem uguns patīk, un viņi no tās baidās.” Gars paliecās uz priekšu. “Mēs dzirdējām, ka dienvidu tīreļos tevi meklē kāds vīrs.”

“Ietekmīgs vīrs,” teica gars vidū.

“Senlaiku mags,” piebilda tas pa kreisi.

Logens sarauca pieri. Viņš bija par tādiem magiem dzirdējis. Reiz bija saticis burvi, taču to bija viegli nokaut. Nekādu īpašu pārdabisku

spēju, vismaz Logens tās nebija ievērojis. Toties magš bija kas pavisam cits.

“Mēs esam dzirdējuši, ka magi ir viedi un stipri,” teica vidējais gars, “un ka tie var cilvēku aizvest tālu un parādīt tam daudz visa kā. Tomēr tie ir arī viltīgi, un tiem ir savi nolūki.”

“Ko viņš grib?”

“Pajautā viņam pats,” gariem cilvēku darīšanas īpaši neinteresēja, tie nekad neprata pastāstīt sīkāk. Tik un tā šoreiz bija labāk nekā parastās runas par kokiem.

“Ko tu iesāksi, Deviņpirksti?”

Logens brīdi apdomājās. “Es iešu uz dienvidiem, atradīšu to magu un pajautāšu, ko viņš no manis grib.”

Gari palocīja galvu. No viņu izteiksmes nebija noprotams, vai viņiem tā šķita laba doma. Tiem bija vienalga.

“Nu tad paliec sveiks, Deviņpirksti,” teica gars pa labi, “varbūt pēdējoreiz.”

“Mēģināšu kaut kā kulties bez jums.”

Ar asprātībām Logens velti dzesēja muti. Gari piecēlās un aizgāja no uguns, pakāpeniski izgaidsami tumsā. Drīz tie bija prom, bet Logenam nācās atzīt, ka no tiem bijis vairāk jēgas, nekā viņš bija uzdrošinājies cerēt. Tie bija devuši viņam mērķi.

No rīta viņš griezīsies uz dienvidiem, ies turp un atradīs to magu. Kas zina? Varbūt viņš būs labs runātājs. Vismaz tam vajadzētu izrādīties labāk nekā par neko dabūt pilnu muguru ar bultām. Logens vērās liesmās un pie sevis lēni palocīja galvu.

Viņš atminējās citus laikus un citus ugunskurus, pie kuriem nebija sēdējis viens.